

AANTEKENEN PER POST PER FAX

Fietsersbond, Afdeling Amsterdam
t.a.v. Jan Pieter Nepveu
Wg-Plein 84
1054 RC Amsterdam

Rechtbank Amsterdam
Afdeling Publiekrecht
teams Bestuursrecht

bezoekadres
Parnassusweg 220 (hoofdingang:
toren G, Fred. Roeskestraat)
1076 EC Amsterdam

correspondentieadres
postbus 75850
1070 AW Amsterdam

t (088) 361 14 11
f (088) 361 03 25
www.rechtspraak.nl

datum 4 maart 2020
onderdeel B (zittingsplanning) (keuzemenu optie 3)
contactpersoon mevr E.M. Pinas
doorkiesnummer (088) 361 14 11
ons kenmerk zaaknummer AMS 19 / 1811 BESLU
uw kenmerk
bijlage(n)
faxnummer afdeling (088) 36 10325
onderwerp het beroep van Fietsersbond, Afdeling Amsterdam te Amsterdam

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden. Wilt u
slechts één zaak in uw brief
behandelen.

Geachte heer/mevrouw,

Over het beroep met zaaknummer AMS 19 / 1811 BESLU deel ik u het volgende mee.

De rechtbank heeft uitspraak gedaan. Ik stuur u een kopie van de uitspraak. Indien in deze uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak met een ECLI-nummer, is de tekst van de betreffende uitspraak onder dat nummer gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

Tegen deze uitspraak staat voor een belanghebbende en het bestuursorgaan hoger beroep open. Dit dient te worden ingesteld **binnen zes weken** na de datum van verzending van deze uitspraak door een beroepschrift en een kopie van deze uitspraak te zenden aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. In uw beroepschrift moet u vermelden waarom u het niet eens bent met de uitspraak. U kunt ook digitaal hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Kijk op www.raadvanstate.nl voor meer informatie over het indienen van digitaal beroep.

Als u naar aanleiding van deze brief vragen hebt, kunt u contact opnemen met de administratie van de rechtbank op het hierboven vermelde doorkiesnummer.

Als u de rechtbank belt of schrijft, verzoek ik u het zaaknummer te vermelden.

Hoogachtend,

de griffier

uitspraak

RECHTBANK AMSTERDAM

Bestuursrecht

zaaknummer: AMS 19/1811

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 4 maart 2020 in de zaak tussen

de vereniging Fietsersbond, gevestigd te Utrecht, eiseres
(gemachtigde: J.P. Nepveu),

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder
(gemachtigde: J. Niesten).

Procesverloop

Bij besluit van 5 juli 2017 (het verkeersbesluit), gepubliceerd in de Staatscourant van 19 juli 2017¹, heeft verweerder door het plaatsen van verkeersborden conform model G7 zone van Bijlage I van het Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990) het Westerpark, bij de toegangswegen, met de tekst op de onderborden: Fietsen is toegestaan, snorfietzers verboden, aangewezen als voetgangersgebied.

Bij besluit van 12 februari 2019 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 13 februari 2020.
Partijen zijn vertegenwoordigd door hun gemachtigde.

Overwegingen

Achtergrond van het geschil

1.1. Met het verkeersbesluit heeft verweerder besloten om snorfietzers te weren uit het Westerpark te Amsterdam door bij de ingangen G7 borden (voetgangersgebied) te plaatsen met als onderborden 'fietsen is toegestaan' en in geel 'snorfietzers verboden'. Deze bebording was voordat het primaire besluit werd genomen al aanwezig, maar was slechts beperkt tot het deel van het park rond de horeca, hotel en gashouders. De doorgaande asfaltpaden waren een verplicht fietspad (G11 bord). Met het verkeersbesluit is het Westerpark in zijn geheel als voetgangersgebied aangemerkt waar tevens gefietst mag worden, maar snorfietzers zijn verboden.

¹ Stcr. 2017, 41991.

1.2. Eiseres heeft hiertegen bezwaar gemaakt, waarna het bezwaar ongegrond is verklaard bij besluit van 16 januari 2018. Deze rechtbank heeft vervolgens het daartegen ingestelde beroep gegrond verklaard² en verweerder opgedragen om binnen 8 weken een nieuw besluit op bezwaar te nemen met inachtneming van de uitspraak. In de uitspraak heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder de belangen van fietsers niet kenbaar in de besluitvorming heeft meegewogen. Hierdoor heeft verweerder in strijd met artikel 3:4, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) gehandeld. Verweerder dient zich in het nieuwe besluit op bezwaar uit te laten over hoe de aanwijzing van het Westerpark als voetgangersgebied zich verhoudt tot de omstandigheid dat door dit park het 'Plusnet fiets' loopt.

1.3. Hierna worden steeds drie verschillende soorten borden genoemd. Het gaat om de volgende borden:

		
G7	G11	G13
Voetpad	Verplicht fietspad	Onverplicht fietspad

Standpunt van verweerder

2. Verweerder heeft opnieuw beslist op het bezwaar bij het bestreden besluit en heeft het bezwaar van eiseres wederom ongegrond verklaard. Het Westerpark is na de herinrichting van het Westergasfabriekterrein in 2003 aanzienlijk vergroot, zowel in areaal als met tal van verblijfs- en publieksfuncties. Het Westerpark met zijn combinatie van natuur en cultuur wordt sindsdien druk bezocht. Het stadsdeel werkt aan goede ruimtelijke en beheeroplossingen voor het intensieve gebruik van het park. In het kader van de gebiedsontwikkeling Haven Stad (40.000 – 70.000 woningen extra) wordt een visie voor een toekomstbestendig Westerpark opgesteld. De bestuurlijke afwegingen over het voetgangersregime en verkeersaanduidingen voor fietsers worden mede tegen deze achtergrond gemaakt.

Door het Westerpark loopt een Plusnet Fiets welke een belangrijke doorgaande fietsverbinding is die zeer intensief wordt gebruikt. De reden dat in het Westerpark is gekozen voor G7 borden (voetgangersgebied) met onderborden 'fietsen toegestaan' en in geel 'snorfietsers verboden', is dat de fietsers zich (dan meer) te gast voelen in het gebied. Parken zijn voornamelijk bedoeld als verblijfsgebied of om te recreëren. Omdat het aandeel van de fiets van, naar en in de stad sinds 2005 met 11% is toegenomen, heeft verweerder de fietser blijvend willen faciliteren, ook in het druk bezochte en intensief gebruikte Westerpark, waarbij volgens verweerder voldoende rekening is gehouden met de belangen van de fietser:

- Voor een aanzienlijk deel van het park geldt dat asfalt- en schelpenpaden parallel lopen waardoor in de praktijk fietsers en voetgangers zich scheiden. In het resterende deel van het park is sprake van een gedeelde ruimte met een breed profiel, dat wil zeggen zeer brede paden. De voorkeur gaat uit naar een voetgangerszone (zonaal toepasbaar bord) met

² Uitspraak rechtbank Amsterdam, 23 augustus 2018, ECLI:NL:RBAMS:2018:6056

onderborden dat fietsen is toegestaan en snorfietsers niet, in plaats van op elk kruispunt niet-zonale borden te moeten herhalen. In het Vondelpark, Rembrandtpark en Sloterpark is dit regime reeds toegepast.

- De doorgaande fietsroute (Plusnet Fiets) is een aantrekkelijke route, comfortabel en voldoende herkenbaar. Echt doortrappen kan wellicht niet altijd, maar in een park dient per definitie rekening te worden gehouden met voetgangers, ook in verband met de recreatieve functies en evenementen die in het park plaatsvinden. De verkeerssituatie zou niet anders zijn met het plaatsen van bord G13 (onverplicht fietspad), omdat voetgangers mogen lopen op het onverplichte fietspad als een naastgelegen voetpad ontbreekt. Ook geeft het geen verbod voor elektrische snorfietsers, waardoor bord G13 minder geschikt is.

- In het Westerpark is sprake van twee plusnetten naast elkaar, fiets en voetganger. Dat is niet ongebruikelijk, voorwaarde is wel dat de verscheidene gebruikers van de ruimte rekening met elkaar houden.

- De route door het park is (ook) veiliger voor fietsers doordat snorfietsers niet meer in het park mogen komen. Tevens zijn er voor de fietser alternatieve parallelle routes beschikbaar, via de Haarlemmerweg en de Zaanstraat.

- Verder wijst verweerder op het beleidskader voor de Plus- en Hoofdnetten infrastructuur, hieruit blijkt dat het geen blauwdruk is voor de inrichting van de stad en dat per geval een zorgvuldige afweging en maatwerk nodig is. Dit kader is een handvat. Eens per twee jaar worden metingen verricht om eventuele knelpunten aan het licht te brengen, welke aanleiding kunnen zijn voor investeringen of wijzigingen.

- Tot slot is het per 8 april 2019 mogelijk om snorfietsen in de stad te weren van verplichte fietspaden door middel van een aanduiding bij bord G11 (verplicht fietspad). De parken zijn uitgezonderd van dit besluit, omdat het, door de aanwijzing als voetgangerszone, snorfietsers nu al niet is toegestaan om door de meeste parken te mogen rijden, aldus verweerder.

Standpunt van eiseres

3. Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat verweerder snorfietsen ook op een andere wijze kan weren uit het Westerpark dan door het invoeren van een voetgangerszone. Ten eerste door middel van het bord G13. Verweerder gaat eraan voorbij dat elektrische snorfietsers maar een klein deel van het snorverkeer vormen. In de stad worden snorfietsen geweerd van verplichte fietspaden met bord G11 en een aanduiding. Dat kan ook voor het Westerpark. Als onderhavig verkeersbesluit niet was genomen, had verweerder met bord G11 en een aanduiding, snorfietsen kunnen weren in het Westerpark.

Voorts heeft eiseres aangevoerd dat het geen toeval is dat in het Westerpark een Plusnet Fiets loopt. Het is van oudsher een doorgaande fietsroute. De alternatieve routes Haarlemmerweg en Zaanstraat zijn ongeschikt, respectievelijk vanwege onvoldoende kwaliteit en een andere richting. Het is verder onbegrijpelijk dat, nu er twee plusnetten zijn in Westerpark, fietser en voetganger, verweerder dat op straat niet tot uiting laat komen in de bebording. De afweging van de belangen in het bestreden besluit overtuigt niet. Het aanwijzen als voetgangersgebied vermindert de kwaliteit van het Plusnet Fiets.

Beoordelingskader

4.1. In artikel 2, eerste en tweede lid, van de Wegenverkeerswet 1994 (Wvw) staan onder andere de belangen van de verkeersveiligheid en bescherming van weggebruikers. Op grond van artikel 21 van het Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (BABW) moet in een verkeersbesluit de doelstelling of doelstellingen worden gemotiveerd. Daarbij wordt aangegeven welke van de in artikel 2, eerste en tweede lid, van de Wvw genoemde

belangen ten grondslag liggen aan het verkeersbesluit en op welke manier de belangen tegen elkaar zijn afgewogen. De rechtbank verwijst voor de volledige artikelen naar de bijlage.

4.2. Uit vaste rechtspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling)³ volgt dat verweerder bij het nemen van een verkeersbesluit een ruime beoordelingsruimte heeft. De absolute noodzaak van het verkeersbesluit hoeft niet te worden aangetoond. Voldoende is dat de aan het verkeersbesluit ten grondslag gelegde belangen, bedoeld in artikel 2 van de Wegenverkeerswet (Wvw), worden gediend en dat inzichtelijk is gemaakt op welke wijze deze belangen tegen elkaar zijn afgewogen.⁴ De rechter toetst of het bestuursorgaan geen onredelijk gebruik heeft gemaakt van die beoordelingsruimte. Nadat het bestuursorgaan heeft vastgesteld welke verkeersbelangen in welke mate naar zijn oordeel bij het besluit dienen te worden betrokken, dient het die belangen tegen elkaar af te wegen. Daarbij komt het bestuursorgaan beleidsruimte toe. De bestuursrechter toetst of de voor één of meer belanghebbenden nadelige gevolgen van het verkeersbesluit niet onevenredig zijn in verhouding tot de met dat besluit te dienen doelen.

Heeft verweerder goed gemotiveerd en onderbouwd waarom het verkeersbesluit is genomen?

5. Uit het verkeersbesluit blijkt dat met het verkeersbesluit wordt beoogd de verkeersveiligheid te verbeteren, de weggebruikers te beschermen, de vrijheid van het verkeer zoveel mogelijk te waarborgen en ter voorkoming of beperking van door het verkeer veroorzaakte overlast, hinder of schade. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting toegelicht dat het Amsterdamse verkeersbesluit dat snorfietsen van het verplichte fietspad naar de rijbaan moeten (bord G11 met onderbord) niet geschikt is voor een park, omdat een park een voetgangers- en recreatiefunctie heeft. Ook in andere parken in Amsterdam is gekozen voor de invoering van een voetgangerszone waar ook mag worden gefietst. Op deze manier worden snorfietzers geweerd in de parken. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met deze toelichting voldoende aannemelijk gemaakt dat met het nemen van het verkeersbesluit de belangen die worden genoemd in artikel 2 van het Wvw zijn gediend, namelijk het verbeteren van de verkeersveiligheid, het beschermen van weggebruikers (voetgangers en fietsers), het waarborgen van de vrijheid van het verkeer en het voorkomen van overlast of hinder door snorfietzers. Dat verweerder voorts niet heeft gekozen voor het plaatsen van het bord G13, valt binnen de beoordelingsruimte van verweerder en heeft verweerder voldoende gemotiveerd. Immers, met bord G13 is er geen wettelijke grondslag om te handhaven op snorfietzers en dus kunnen niet alle snorfietzers worden geweerd.

Heeft verweerder een juiste belangenafweging gemaakt?

6.1. De rechtbank moet vervolgens de vraag beantwoorden of verweerder alle belangen heeft meegenomen en in redelijkheid kon besluiten dat de nadelige gevolgen van het verkeersbesluit voor eiseres niet onevenredig zijn in verhouding tot de met het verkeersbesluit te dienen doelen.

6.2. De rechtbank is van oordeel dat de door verweerder gemaakte belangenafweging niet onredelijk is. Verweerder is in het bestreden besluit nader ingegaan op de belangen van de fietser, naast de belangen van voetgangers en recreanten. Verweerder heeft ervoor gekozen

³ Zie bijvoorbeeld de uitspraken van de Afdeling van 25 januari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:152, 2 mei 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1431 en 6 juni 2018, ECLI:NL:RVS:2018:1861.

⁴ Zie de uitspraak van de Afdeling van 10 december 2014, ECLI:NL:RVS:2014:4475.

om in het Westerpark een voetgangerszone te maken waar fietsers zijn toegestaan en dus niet gekozen voor de omgekeerde variant: fietspaden waar ook voetgangers zijn toegestaan. Bij deze keuze was van belang dat fietsers zich dan meer te gast voelen in het park. In het park ligt de prioriteit bij voetgangers en recreanten, omdat het park een verblijfsfunctie heeft en er evenementen plaatsvinden. In dat kader heeft verweerder gemotiveerd dat de voorkeur uitgaat naar een voetgangersgebied zodat slechts één soort bord hoeft te worden geplaatst bij de ingangen, met als strekking: voetgangerszone waar fietsen is toegestaan, en niet dat op elk kruispunt borden moeten worden geplaatst om de verkeerssituatie te duiden. Verder geldt dat in de praktijk fietsers en voetgangers zich scheiden, omdat in het grootste deel van het park asfalt- en schelpenpaden parallel lopen. In het resterende deel van het park is sprake van een gedeelde ruimte met zeer brede paden. Daarnaast loopt er tevens een Plusnet Fiets door het park. Dit Plusnet is op straat herkenbaar door de bredere maatvoering, zoals de gemachtigde van verweerder ter zitting heeft toegelicht. De rechtbank overweegt dat het weliswaar wat extra zorgvuldigheid van de fietsers vraagt tegenover de voetgangers, echter acht de rechtbank deze belangenafweging niet onredelijk. De situatie wordt bovendien blijvend in de gaten gehouden door verweerder. Juist gelet op de toename van het aantal woningen, zal het Plusnet Fiets een belangrijke route blijven voor fietsers om van A naar B te komen, naast de alternatieve routes over de Haarlemmerweg en de Zaanstraat. Voor zover eiseres heeft aangevoerd dat het Plusnet Fiets op een gegeven moment zal verdwijnen en dat dit verkeersbesluit daartoe een eerste stap zet, ziet de rechtbank dan ook niet.

6.3. Dit alles overziend is de rechtbank van oordeel dat de mogelijk nadelige gevolgen die eiseres ondervindt van het verkeersbesluit niet onevenredig zijn in verhouding tot de daarmee te dienen doelen, namelijk het weren van snorfietsers uit het park. Verweerder heeft, gelet op het met het verkeersbesluit gediende doelen, voldoende gewaarborgd dat eiseres niet onevenredig door het verkeersbesluit wordt getroffen. Verweerder heeft dus in redelijkheid tot dit verkeersbesluit kunnen komen.

Conclusie

7.1. De rechtbank verklaart het beroep ongegrond. Dat betekent dat het verkeersbesluit gerechtvaardigd is.

7.2. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een vergoeding van het griffierecht.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. O.P.G. Vos, rechter, in aanwezigheid van mr. R.J.R. van Broekhoven, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 4 maart 2020.

griffier

rechter

Afschrift verzonden aan partijen op:

- 4 MRT 2020

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

KOPIE CONFORM

BIJLAGE

Artikel 2 van de Wegenverkeerswet 1994

1. De krachtens deze wet vastgestelde regels kunnen strekken tot:

- a. het verzekeren van de veiligheid op de weg;
- b. het beschermen van weggebruikers en passagiers;
- c. het in stand houden van de weg en het waarborgen van de bruikbaarheid daarvan;
- d. het zoveel mogelijk waarborgen van de vrijheid van het verkeer.

2 De krachtens deze wet vastgestelde regels kunnen voorts strekken tot:

- a. het voorkomen of beperken van door het verkeer veroorzaakte overlast, hinder of schade alsmede de gevolgen voor het milieu, bedoeld in de Wet milieubeheer;
- b. het voorkomen of beperken van door het verkeer veroorzaakte aantasting van het karakter of van de functie van objecten of gebieden.

3 De krachtens deze wet vastgestelde regels kunnen voorts strekken tot:

- a. het bevorderen van een doelmatig of zuinig energiegebruik;
- b. het waarborgen van het op juiste wijze in rekening brengen van tarieven voor het gebruik van de weg;
- c. het gebruik en de waarborging van de juistheid van de registers die ingevolge deze wet worden bijgehouden;
- d. het voorkomen en bestrijden van fraude;
- e. de regeling van positie, inrichting en werkwijze, alsmede het uitoefenen van toezicht op zelfstandige bestuursorganen die taken verrichten op het terrein van deze wet.

4 De krachtens deze wet vastgestelde regels kunnen voorts strekken ter uitvoering van verdragen of van besluiten van volkenrechtelijke organisaties of van één of meer instellingen van de Europese Unie, al dan niet gezamenlijk, op het terrein van de typegoedkeuring van voertuigen, systemen, onderdelen, technische eenheden, uitrustingsstukken en voorzieningen ter bescherming van weggebruikers en passagiers, in verband met de toelating tot het verkeer op de weg of het gebruik buiten de weg.

5 De vaststelling van regels bij ministeriële regeling ter uitvoering van het bij of krachtens deze wet bepaalde geschiedt in overeenstemming met Onze bij algemene maatregel van bestuur aangewezen ministers, indien deze regels strekken tot behartiging van de belangen, bedoeld in het tweede dan wel het derde lid.

Artikel 21 Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (BABW)

De motivering van het verkeersbesluit vermeldt in ieder geval welke doelstelling of doelstellingen met het verkeersbesluit worden beoogd. Daarbij wordt aangegeven welke van de in artikel 2, eerste en tweede lid, van de wet genoemde belangen ten grondslag liggen aan het verkeersbesluit. Indien tevens andere van de in artikel 2, eerste en tweede lid, van de wet genoemde belangen in het geding zijn, wordt voorts aangegeven op welke wijze de belangen tegen elkaar zijn afgewogen.

KOPIE CONFORM